

Պարույր Սևակ

Չայնով երկրորդ առ տեր կարդամ

Թողություն տուր, Տե՛ր, ծանրը Խավարին,

Միայն թե թող Նա թողնի հեռանա:

Թող ծառե՛րն անգամ (առանց և քամու)

Հարգանքով Նրա առջև կեռանան,

Միայն թե թող Նա թողնի հեռանա:

Մենք պահանջ չունենք,

Մենք գոհ ենք նույնիսկ,

Միայն թե թող Նա թողնի հեռանա:

Մենք խոստանում ենք,

Եվ մենք իսկապե՛ս

Նրան չե՛նք կարող ու չե՛նք մոռանա,

Միայն թե թող Նա թողնի հեռանա...

Իսկ թե հա՛րկ լինի, նամանավանդ պետք,

Ես Խավարի հետ կմեկնեմ Ինքըս՝

Գառնալով Նրա թագավորության

Հին Հպատակն ու նոր Քաղաքացին՝

Անդարձ կմեկնեմ Խավարի հետ Ես,

Միայն թե մեր այդ մեկնումից հետո

Ժամանի ինքը Արշալո՛ւյսը,

Գա՛,

Ու եթե մի քիչ տխրի, որ չկամ,

Բայց մի քիչ հետո
Եվ ուրախանա՛, որ իմ կորստով
Կորել է նաև ինքը Խավարը...
Արշալո՞ւյսը գա,
Եվ իր կտրված պորտից պոկվելով՝
Նորածին օրը ալ-կարմիր շնչի
Եվ ինքն էլ գգա,
Որ իր այդ շնչով խոնավ ու տաքուկ
Այնպե՛ս է լցվում աշխարհը կրկին,
Ինչպես տկճորը արնագույն գինով,
Եվ այդ լցումի թրթիռը հսկա
Մանրիկ անցնում է մեր իսկ ներքինով՝
Իբրև մի սարսուռ,
Որ մեզ կապում է անտես կապերով
Աստվածների հետ,
Դարձնում նրանց հետ մեզ հարաբերող,
Բայց և առնչում մեզ օվկիաններին,
Որոնց անվախճան ու տարութերող
Մակրնթացություն-տեղատրվությունն
Այլ բան չէ արդեն,
Քան թե աննշան մեր գարկերակի
Նշանակալից արձագանքը մեծ
Մեզնից սկսվող տարածության մեջ...

17.III.1967թ.

Արզնի